вътъ, като се е появилъ).

Вѣра. Саша Ивановъ?... Мистеръ Саша Ивановъ?.. Три милиона долари, кѫща, вила, три автомобила и айропланъ! Саша царь на лустрото и ваксата! Ето ти номеръ! О, хо, колко килограма бонбони може да изяде! (Пресмѣта) Ако за единъ доларъ кѫпемъ, даватъ два килограма бонбони... то за три милиона... Трѣбва да се умножи. Единъ пѫтъ по три — три. Единъ пѫтъ нула — нула... и още нула, и още нула, и още... Ай, колко нули! Цѣль животъ день и нощь да ядешъ, и пакъ ще остане. Даже ако той и на менъ изпрати сто или хилядя килограма... пакъ не ще може да ги изядемъ.

(Влиза Саша)

Саша. Никой не дава! Нещастенъ човѣкъ съмъ азъ!

Вѣра. Е, сега ще те направя щастливъ!

Саша. Ще ми дадешъ ли единъ левъ?

Вѣра. Сега слушай! Въ Америка умрѣлъ нѣкои си царь на ваксата и лустрото... И всичкото си наследство: кѫща, вила, три автомобила, айропланъ и три милиона пари... се падатъ на тебъ, защото ти си негоавъ четвърти братовчедъ

Саша. Дълго ли мисли това?

Вѣра. Тукущо бѣше американския нотариусъ и всичко разказа. Само че той изгубилъ своята чанта отъ крокодилова кожа и сега отиде да я търси.

Саша. Аха!

Вѣра. Не вѣрвашъ?

Саша. Дай сега левче, тогава ще повѣрвамъ.

Вѣра. Та азъ всичкитѣ пари ще ти дамъ (извади ги) Но... (скрива ги обратно) Само че защо ти сѫ на тебъ тези три лева, когато сега имашъ три милиона? Разбирашъ?

Саша. Разбирамъ! (Иска да излѣзе)

Вѣра. Накѫде?

Саша. Ще отида да търся чантата отъ крокодиловата кожа (излиза).

Вѣра. Не повѣрва! И азъ сѫщо не бихъ повѣрвала. Трѣбваше да му дамъ тритѣ лева, тогава щеше да повѣрва! Само че много смѣшно, следъ половинъ часъ въ негоритѣ ржце ще има три милиона. Ще отиде въ Америка и нѣма да си спомни за менъ...

(Влиза Анна въ рокля и блуза; изъ подъ кърпата ѝ се показватъ бѣли коси. Въ ржцетѣ ѝ кожена чанта)

Анна. Тича като лудъ. Цѣла леха зеле изчачка... Не виде ли, мила, тукъ окси?

Вѣра. Кого бабо?

Анна. Единъ чудакъ! Хей такъвъ: шапка като търба, русъ. Изскочи отъ автомобила и право по лехитѣ, по лехитѣ. И чантата си изгуби...

Вѣра. Това е той!

Анна. Ти го познавашъ, кой е?

Вѣра. Дя. Той е мистеръ Дубелве!

Анна. Родина ли ти е?

Вѣра. Не. Чужденецъ е...

Анна. Това не е важно... Той нѣма право лехитѣ да тѫпче... Той трѣбва да плати три лева глоба! (Иска да излѣзе)

Вѣра. Почакай. Той сега ще дойде!

Анна. Нѣмамъ време да чакамъ. Такава работа ме чака, а азъ още стоя тука. Едно е важно, че чантата му е у менъ... Нѣма да се отърве, три лева ще заплати!

Вѣра. Ето на... ето три лева! Азъ ще ги получа отъ него и ще му предамъ чантата.

Анна. Благодаря ти, мила, спаси ме! (Излиза)

Вѣра. Чантата е тукъ — значи, никаква измама! О, каква е тежка! Десеть хиляди сѫ тукъ! А какво, ако не я дамъ? (Скрива ѝ) Съ тия десеть хиляди какво ли не мога да направя. А Саша нѣма ли да се разсърди? Какво сѫ за него, милионера, десеть хиляди!

(Влиза негърчето Джимъ)

Джимъ. Моятъ господарь тукъ нѣма ли?

Вѣра. Мистеръ Дубелве ли?

Джимъ. Да.

Вѣра. Да тука бѣше... но той изгубилъ чантата си и излѣзе да я търси. Ти кой си?

Джимъ. Азъ Джимъ. Азъ слуга у него.

Вѣра. И ти ли си отъ Америка?

Джимъ. Да.

Вѣра. Значи, вѣрно е че вие за нашия Саша дойдохте? За Ивановъ?

Джимъ. Да.

Вѣра. И ще стане Саша царь на ваксата и лустрото, и ще има: вила, три автомобила, аеропланъ и три милиона долара?

Джимъ. Не.

Вѣра. Какъ не?

Джимъ. Господари ни иска по пѫтя да го убие! Господари тогава ще бѫде главенъ директоръ на санаторума за стари котки и кучета.

Вѣра. Разбирамъ...

Джимъ. Саша е мой приятель. На менъ ни е жалко за Ивановъ. Моля те, недей говори на господаря! (Избѣгва)

Вѣра. Постой, кѫде отиваш? Избѣга... Ето ти работа, ето ти тебе три милиона! Да отидатъ по дяволитѣ! Нашия Саша струва по-